

Dorota Stolarska
TAM ZAWSZE JEST LATO I NIC SIĘ NIE ZMIENIA

ISBN

978-83-66037-72-4

Akademia Sztuk Pięknych
im. Władysława Strzemińskiego
w Łodzi 2020

Dorota Stolarska
Tam zawsze jest lato i nic się nie zmienia
Motyl UŁ, ul. Sienkiewicza 21, Łódź 2020

Tam zawsze jest lato i nic się nie zmienia

Dorota Stolarska
Motyl Uł, ul. Sienkiewicza 21, Łódź 2020

Tam zawsze jest lato i nic się nie zmienia

Opis techniczny pracy
Re suntotatum ipsae event archilles nobit alibeat alis est as ut aut et, se
il illuptae ratendae sunt aut ea aut iduciun tinvent haribust qui accusda.

Nie da się cofnąć czasu, zrekonstruować sytuacji po jego upływie, to, co jest dostępne, to jedynie współczesna projekcja wyobrażenia o przeszłości. Projekt jest próbą odtworzenia wspomnień w pustym, pozbawionym kontekstów mieszkaniu po dziadkach. Symbolicznymi nośnikami pamięci stają się meble i przedmioty.

„Tam zawsze jest lato i nic się nie zmienia” – to zasłyszane kiedyś zdanie odnosi się do snów, w których odwiedzamy domy swoich dziadków. Kiedy myślę o mieszkaniu, w którym moi dziadkowie mieszkali przez 70. lat, wyobrażam je sobie w bardzo podobny sposób – zalane letnim słońcem. Emocjonalny związek z tą przestrzenią utrwalił w mojej pamięci klisze, jakby czas się zatrzymał. A jednak czas nieustająco płynie, a mieszkanie ulega transformacji. Przez ostatnie dwa lata, na przestrzeni których powstawały fotografie, mieszkanie było szykowane do sprzedaży, a w bardziej metaforycznym sensie – zamierało. Dawno już zniknęli jego mieszkańcy – moi dziadkowie – ale przedmioty, które nienaruszone w nim pozostały, tworzyły pozory ich obecności opartej na wspomnieniach i śladach historii. Proces usuwania przedmiotów z mieszkania i przeprowadzony w nim generalny remont stanowiły swego rodzaju finał, zatracanie tożsamości i ostateczne zerwanie z jego historią. W tej pustej, pozbawionej kontekstów przestrzeni podjęłam próbę zrekonstruowania wspomnień, wykorzystując do tego meble i przedmioty, które zachowałam – to one stały się nośnikami pamięci i symbolami przeszłości. Umieszczone ponownie w mieszkaniu, zamiast swojej pierwotnej funkcji, pełnią nową – symboliczną. Próba usytuowania ich w dawnym kontekście to jedynie pusty gest. Pamięć jest zawodna, a prawda miesza się z fantazją i obrazami ze starych fotografii, przeszłość zostaje przepuszczona przez pryzmat teraźniejszości.

Relacje, w które wchodzę z przedmiotami czy te wytworzone pomiędzy nimi, to nie są sytuacje z przeszłości, bo te nie mają racji bytu. Jest to jedynie wizualizacja tego, w jaki sposób doświadczam ich teraz. Nawiązując do zapamiętanych z dzieciństwa zabaw, wyobrażam sobie przeszłość, ale jej nie rekonstruuję. To jedynie próba odtworzenia utraconego świata w przestrzeni, w której jest on już nieobecny.

Fotografie zostały uzupełnione obrazami fragmentów mebli i elementów mieszkania wyciętymi z archiwalnych zdjęć rodzinnych.

© 2020 Dorota Stolarska

Wydawca:
Akademia Sztuk Pięknych
im. Władysława
Strzemińskiego w Łodzi

Korekta:
Katarzyna Kozera

Projekt:
krystianberlak.pl

ISBN 978-83-66037-72-4

